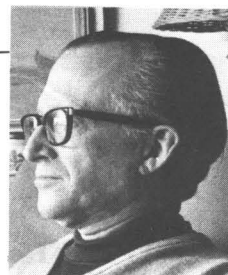

Pas a desnivell

Ara

El futur ha estat hàbilment manipulat per a escamotejar el present de generacions senceres de pobres criatures humanes. La promesa de temps millors, d'una vida més plena, de dosis superiors de felicitat ha servit per a fer-nos trescar capjups i estirar el carro amb la resignació que fa tan còmode per als amos el comportament dels servents. I és una promesa que no compromet a res, un xec sense fons a data llunyana no especificada. Hi ha un adagi català que afirma que el prometre no fa pobre.

Una especulació filosòfica senzilla, per a ésser utilitzada de seguida (una mena de pensament "pret à porter") ens ve a significar que el temps pretèrit ja ha passat, que el temps futur encara ha de venir i que, per tant, només comptem amb el temps present. Sembla mentida que a base d'una cosa que ja no existeix i d'una altra que no arriba mai (el futur —tal com nom i concepte indiquen— fuig a mesura que ens hi acostem), ens deixem gravar, retallar i prendre l'única cosa que tenim: la nostra actualitat de cada dia.

Algú ha dit que la història depèn més de les persones que dels esdeveniments. I que no es fa pensant en el futur o en el passat, sinó actuant en el present. En resum: que depèn de nosaltres i ara, que hem de triar entre el paper de protagonistes i el de víctimes propiciatòries. Segons quines obligacions no es poden defugir, de no ésser que acceptem en ferm el compromís de no lamentar-nos més, de no voler convertir-nos en ploracossos professionals.

Vivim la moda de les sigles i —encara— dels eufemismes. Es troba a faltar l'existència d'una Associació, d'una Societat Anònima, d'alguna carcassa cívica

que sota les púdiques dissimulacions legals que pretenen salvar-nos de caure en el partidisme, ens comencés a procurar fruits de seguida. Que si algú o alguns tenen la generositat dels bons propòsits no ajornin més l'acte del repartiment de premis. La nova entitat podria actuar sota la denominació ARA; és suggestiva, imperativa, fàcil de pintar a les parets si no ens acabem de treure el vici d'embrutar-les. Com a inicials, les dues AA i la R es presten a obrir paraules de molt cos, de gran sentència, resonants... Per aquesta banda no es perdria res.

Però, per favor, que sigui ara, ARA. Sense haver aconseguit el que se'n diu una edat avançada, projecta, gent dels meus anys, en aquest país, hem estat súbdits de dues monarquies, ciutadans d'una o dues repúbliques, peons d'una o més revolucions i d'una guerra, estadants en camps de concentració, peces en un exili i vassalls sota un llarg règim de poder personal. En cada etapa, ens han desplegat davant dels ulls el futur com a teló de fons; quan hem sentit sofriment o aflicció, no han faltat mai les veus, el cor teatral, que ens volia convèncer que allò no era res, que el que de veres pesava era el futur i no pas al present que ens han fet carretejar amunt i avall. Si l'experiència s'ha de comunicar als altres perquè els que vinguin al darrera en puguin treure ensenyaments, cal dir que el futur, agitat com a bandera ideològica, és una trampa, una planta adormidora. Sota la capa progressista que atribuïm a la idea d'esdevenidor, resulta que el futur —en mans dels qui van a cavall del present i de nosaltres— és regressiu i reaccionari. ● PERE CALDERS

